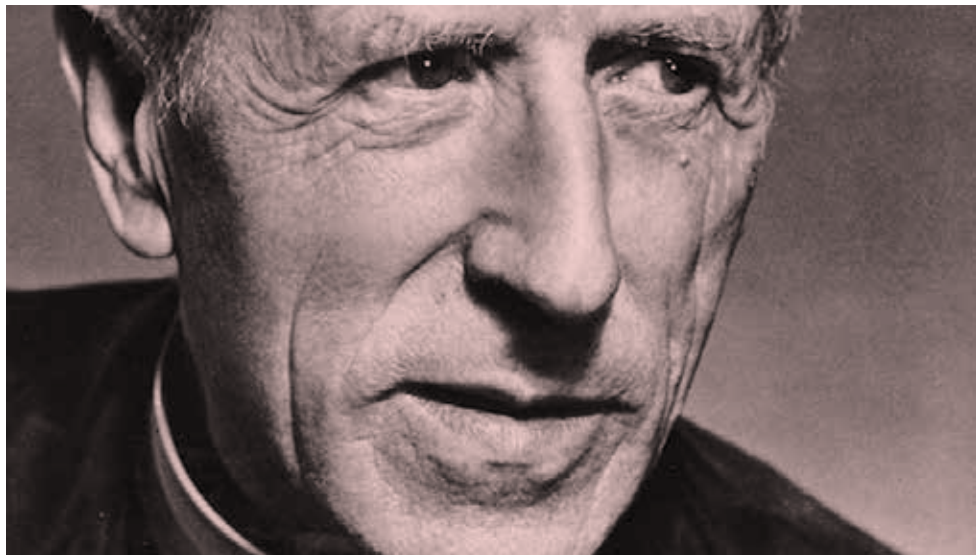

Ressò

gener 19

Teilhard de Chardin

Crist és el centre orgànic de l'univers sencer...

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Una trobada amb Teilhard de Chardin

Dècada dels 60. Segle XX. Una jove estudiant de 19 anys, a Santiago de Compostel·la, comença els seus estudis d'Història General, l'Art i Geografia, com es deia llavors.

Dècada dels seixanta. I en el món: la guerra freda, la primavera de Praga, maig del 68, assassinat dels Kennedy i el Sr. L. King, revolució cultural xinesa, hippies, carrera espacial ...

I en l'Església: Joan XXIII, aquesta alenada d'aire fresc que ens va llançar l'Esperit Sant, i Pau VI i el Vaticà II ..

I a la jove estudiant, desitjosa de coneixement i creient, va apareixent una inquietud: l'evolucionisme. El tema és candent, les interpretacions i publicacions de tot tipus, des del biblisme literal al materialisme; els dos extremistes i gairebé fonamentalistes ..., i enmig teories, recerques i ... Teilhard de Chardin, que durant anys ha estat vetat per la mateixa Església.

Però són aires nous i, gràcies a una tutora del Col·legi Major, la jove estudiant va tenir una trobada màgica amb Teilhard de Chardin. La seva vida, la seva obra, la seva profunda creença, la vivència del seu sacerdoci, la mística de la seva vida i escrits ... Una trobada que va marcar la seva ment i va desenvolupar la seva creativitat creient i la seva pregària.

Teilhard de Chardin, mestre, gràcies des d'aquests més de 50 anys transcorreguts.

Maria Jesús Ramos

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: Teilhard de Chardin, "Crist és el centre orgànic de l'univers sencer...".

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin

Espai de reflexió i pregària

La proposta de Jesús

Aquests són dies de moltes propostes. Quina és la proposta de Jesús? Segur que pot ser polivalent. No tots som iguals ni vivim en unes mateixes circumstàncies. Imaginem, doncs, una proposta concreta, per si ajuda.

SI VIUS ANGOIXAT/DA: tensions, maldecaps, soledat, aïllament, dolor, abandonament, crisi... Aleshores la proposta de Jesús és “veniu a mi tots els que esteu afeixugats i cansats que us faré reposar, perquè soc mans i humil de cor”.

SI ET TROBES DESORIENTAT/DA DE TANTES OFERTES INÚTILS I IMPOSSIBLES: publicitat, soroll, càlculs, previsions, quedar bé, esgotament, falsedat... Aleshores la proposta de Jesús és: “segueix-me”, “veniu i ho veureu”. Cercar un temps de silenci interior, recés,

voluntariat, reflexionar sobre el sentit de tot plegat, ordenar una mica la pròpia vida, major atenció als de casa, cada dia a primera hora cercar el “sentit d’avui”.

SI RESULTA QUE ET TROBES FENT MECÀNICAMENT EL QUE SEMBLA QUE TOCA: podria ser la necessitat quasi imposada de regals, felicitacions comercials, amabilitats fictícies, crítiques en la intimitat, menjar i beure més del compte, una almoina compensatòria, la fugida per la no trobada... Aleshores la proposta de Jesús és “benaurets el nets de cor, els pacificadors, els pobres d’esperit, etc.” Netedat interior, coherència amable, reconciliació, atenció als dèbils, feina amagada per ajudar, mirada més enllà dels horitzons coneguts, alegria autèntica...

Jesús Renau

En els setanta anys de la declaració universal dels drets humans (1948-2018)

Es compleixen 70 anys de la Declaració Universal dels Drets Humans, proclamada per les Nacions Unides a París el 10 de desembre de 1948. Aquella Declaració va significar una veritable fita històrica en la comprensió del valor de la dignitat humana, fruit d'un notable procés de maduració de la consciència moral de la humanitat. Des d'aleshores s'han multiplicat els tractats, les institucions i els mecanismes internacionals i regionals de protecció dels drets de la persona. Es pot afirmar que, avui dia, els drets humans són una base ètica de notable consens per a la convivència humana.

No obstant això, la dignitat i els drets de les persones són encara avui violats de forma greu en gairebé tots els països del món. Fins i tot es pot constatar un cert retrocés en el respecte dels drets humans allà on semblaven més consolidats, com en el cas dels països europeus. Encara hem de lamentar la violència, la guerra, la pena de mort, les execucions extrajudicials i els empresonaments arbitraris. La persecució i exclusió per raons religioses, polítiques o ètniques. La manca d'accés a aliments, aigua, atenció mèdica,

treball o habitatge digne per a centenars de milions de persones. El maltractament i l'exclusió de les persones migrants i la denegació de l'asil a milions de persones que fugen de la guerra i la inseguretat. El tràfic de persones i l'abús i explotació dels infants. L'espoli de la terra, la destrucció del planeta i l'anorreament de l'habitatge ancestral de pobles sencers per part de grans poders econòmics dedicats a l'extracció massiva de recursos naturals adreçats a la societat consumista. La negació de la identitat cultural i l'opressió de nombrosos pobles i cultures minoritàries.

També al nostre país, els drets humans són vulnerats greument: la persistència d'un atur estructural de grans proporcions -que afecta especialment a les persones joves i majors de 45 anys-, les dificultats per gaudir d'un habitatge digne o les creixents violacions dels drets civils (llibertat ideològica, d'expressió, de reunió, de participació política...), que inclouen l'empresonament arbitrari i sense judici de líders socials i dirigents polítics electes. Justícia i Pau de Catalunya ja ha manifestat en una carta adreçada a les autoritats espanyoles que a parer seu es

tracta d'una greu i inacceptable violació dels drets humans d'aquestes persones, i demana el sobreseïment de les causes. Les causes d'aquestes situacions són múltiples, profundes i complexes. Però el que és clar és que la humanitat no té futur ni esperança si no avança decididament, d'una vegada, cap al respecte als drets humans de les persones i dels pobles. No ens podem resignar. Els drets humans han de continuar essent el punt de referència per l'organització de la vida social. Els poders polítics els han de tenir com a criteri i horitzó de tota la seva actuació i tota la ciutadania ha de sentir-se responsable de la seva protecció. Això demana l'extensió d'una

Catolicismo no cristiano

La frase puede parecer dura, pero no es mía. Hacia 1933, Fernando de los Ríos (uno de los pioneros de la Institución Libre de Enseñanza) escribió: “¡Pobre catolicismo español que no ha llegado nunca a

veritable cultura dels drets humans, sobre la base de la generalització d'una consciència de la igual dignitat i valor absolut de cada persona, així com de la fraternitat entre tots els éssers humans, cridats a formar una veritable família.

Des de Justícia i Pau refermem el nostre compromís per estendre i enfortir aquesta cultura per tal de sensibilitzar la ciutadania, tot sumant-nos als esforços que realitzen cada dia milers de col·lectius i institucions arreu del món per tal que el respecte i protecció dels drets humans sigui una prioritat en totes les accions socials i polítiques.

*Justícia i Pau de Catalunya,
10 de desembre de 2018*

ser cristiano!”. Quítese la dosis de exageración que pueda tener. Pero hoy prefiero fijarme en la dosis de verdad que tiene.

Poco después, Romano Guardini publicó una de sus obras

más famosas (*La esencia del cristianismo*). En ella venía a decir que la esencia del cristianismo es sencillamente Jesús como el Cristo. Y lo que ahora quisiera destacar es que hay algunas formas de catolicismo conservador donde Jesús está prácticamente ausente y parece sustituido por otros pseudocristos.

Confesar a Jesús como *el Ungido*, el empapado de Dios (eso significa *Cristo*) implica seguirle en su anuncio y en su trabajo por lo que él llamaba “reinado de Dios”. Ese reinado de Dios (consecuencia del anuncio jesuánico de que Dios es padre de todos) significa que el ser humano está por encima de todo lo sagrado (Mc 2,27-29), que los condenados de la tierra son los preferidos de Dios (Lc 6,20-26), que lo que se les hace a ellos se le hace a Dios (Mt 25, 31ss), que el seguidor de Jesús debe perdonar y amar a los enemigos (Mt 5, 43-48) y que hay una incompatibilidad radical entre Dios y el dinero (Mc 10, 17ss)... El catolicismo no cristiano olvida (o desconoce) esos rasgos del anuncio jesuánico. Al olvidarlos no sigue en realidad a Jesús como Cristo de Dios y lo sustituye por otros “pseudocristos”, que apelarán quizás a la palabra Cristo, pero dándole un rostro distinto al de Jesús. Los ejemplos más frecuentes son.

1.- Una cristificación del obispo de Roma. En el siglo XIX se llegó a escribir que el papa es como “el Verbo encarnado que se prolonga” y se le atribuyeron expresiones que la tradición cristiana aplicaba a Jesucristo (“más alto que los cielos, santo y separado de los pecadores...”). El título de “Santo Padre” que aún usamos tranquilamente es un vestigio de eso. Y **hoy estos grupos acusan a Francisco de “desacralizar el papado”, ignorando que la herejía está en haber sacralizado ellos al papado.**

2.- Una piedad mariana que no parece dirigida a la sencilla muchacha de Nazaret, sino a una figura semidivina, o a una diosa griega coronada como reina y vestida con unas joyas que María nunca llevó. De manera vaga se la envuelve en un nimbo de pureza etérea que ha cuajado en la expresión “ave María purísima” que no molesta nada. Pero si les pidieran sustituirla por un “ave María pobrísima” se negarían a ello, **ignorando que de esa pobreza brota la pureza de María.**

3.- Una devoción a la eucaristía convertida en una especie de “Dios hecho cosa”, desligada de la cena de despedida de Jesús y de sus gestos de partir el pan (símbolo de la necesidad) y pasar la copa (símbolo de la alegría). Así

cosificado, Dios puede ser adorado tranquilamente y podemos ir a comulgar casi al margen de toda la celebración eucarística, sólo para “recibir gracia”, pero sin que esa gracia nos lleve a nosotros a compartir la necesidad y a comunicar la alegría.

4.- Un último rasgo de ese catolicismo no cristiano puede ser una forma de **relación “contractual” con Dios que nos permite convertirlo en propiedad nuestra con sólo que cumplamos nuestra parte del contrato.**

Exactamente la relación con Dios que Jesús criticó como “fariseísmo”: teniendo a Dios como propiedad privada nuestra, somos los mejores y podemos sentirnos superiores a los demás. Es lo de aquel viejo chiste (puesto en labios de una pobre viejita, pero que está en bastantes corazones no tan viejos): “El papa puede cambiar lo que quiera, que al final nos salvaremos los de siempre”.

Y “nos salvaremos” porque este tipo de catolicismo ha sustituido la confianza, que es lo más característico de la fe, por la seguridad que nos libera de la entrega confiada. Por eso suelo decir que **el mayor enemigo de la fe verdadera no es propiamente la incredulidad sino la tentación de la seguridad.**

Realmente, poco cristiano es ese

panorama, aunque se presente como “muy católico”: su rasgo más distintivo no es la confianza en Jesús, sino el miedo a Jesús y a su anuncio de ese “reinado de Dios” que, por así decir, horizontaliza todas las verticalidades pseudoreligiosas y lo hace, no sustituyendo la vertical por la horizontal (cosa en la que nunca pensó Jesús), pero sí sustentando la horizontal en la vertical.

En este sentido, lo típico del cristianismo frente a otras cosmovisiones, religiosas o increyentes, es la síntesis, imposible quizá pero a la que hay que tender, entre la máxima afirmación de la Trascendencia y la más plena afirmación de la inmanencia: la entrega completa al más-allá y la plena dedicación al más-acá. Porque, por incomprensible que parezca, Dios es el infinitamente lejano, el increíblemente cercano y el profundamente íntimo.

Ojalá pues que, cuando Azaña dijo aquello de “España ha dejado de ser católica”, hubiera querido decir que España está empezando a poder ser cristiana...

J. I. González Faus

Sant Josep i les noves masculinitats

M'explicava una amiga que un amic seu, gai i cristià, considerava sant Josep com un molt bon paradigma del que ara anomenem les noves masculinitats. I, quan m'explicava això, jo recordava un magnífic article del sociòleg i escriptor Josep Vicent Marquès, en el qual l'autor, que, si no m'equivoco era d'origens cristians però que quan escrivia l'article es declarava ja agnòstic, parlava de sant Josep des d'aquesta mateixa perspectiva i amb un notable entusiasme. En aquest article, escrit ja fa anys, Josep Vicent Marquès no parlava de noves masculinitats perquè l'expressió encara no s'havia inventat, però sí que destacava el valor d'un home que, en una societat com aquella, assumeix l'embaràs de la seva dona buscant la manera de resoldre la situació sense fer-li mal a ella, i finalment acaba rebent la criatura com a pròpia. I la forma com aquell home devia educar el fill com perquè, en fer-se gran, en comptes de casar-se i continuar el petit negoci familiar, li donés per anar rondant pel món predicant una cosa que l'únic que podia portar eren complicacions.

Sant Josep és un personatge que a mi m'encanta. Sabem prou que els relats que envolten el naixement de Jesús són esplèndides construccions literàries sense gaires pretensions de crònica biogràfica, sinó que més aviat el que pretenen és transmetre'ns uns missatges d'una gran potència. Doncs bé, amb aquest criteri, si analitzen les reaccions de Josep davant l'embaràs de Maria, que llegim en el primer capítol de Mateu, jo gosaria dir que ens trobem davant una autèntica síntesi de l'Evangeli que aquell infant concebut tan fora dels canons reglamentaris predicarà.

En primer lloc, diu el relat, Josep, "que era just", és a dir, que volia viure la mena de justícia que Déu vol i que no sempre coincideix amb les lleis en vigor en un determinat moment, té clar que el que segur que vol evitar és fer-li mal, o que algú li faci mal, a la dona amb la qual ha de casar-se. No compta aquí si l'actuació d'aquella dona li ha produït tristesa, decepció, ràbia... Tant és. El que compta és no fer a ningú cap mal evitable. A Maria l'haurien pogut apedregar per adúltera. I Josep busca fer que el matrimoni contractat no existeixi i per tant no hi pugui haver adulteri.

Col·laboracions

En segon lloc, Josep descobreix que Déu li demana una cosa més complicada encara: que s'empassi el seu orgull de mascle suposadament burlat, i assumeixi la criatura com a seva. No es tracta, doncs, només, de no fer mal a l'altre, sinó que es tracta de fer-li tot el bé possible. I en una societat patriarcal com aquella, amb una idea de l'orgull masculí molt més viva que en la nostra, era fort, allò que Déu li demanava. Déu, en definitiva, li demana que Josep esborri de la seva vida la preponderància de l'home sobre la dona. I això fa. I a partir d'aquell moment, assumeix les funcions de cap de la família (ell posa el nom a la criatura, ell organitza la fugida a Egipte...) segons el que la societat del seu temps preveia, però amb la consciència de no ser-ne en absolut el propietari.

I en tercer lloc, l'actuació de Josep significa que, en el moment més decisiu del contacte de Déu amb la humanitat, Déu va i posa de cap per avall un element determinant i mai discutit de l'organització social: el sistema patriarcal. Déu, venint al món, deixa clar que el sistema patriarcal no és el seu sistema, i que, per tant, ningú no podrà adduir arguments religiosos per justificar-lo.

Déu es fa persona humana en Jesús, i els evangelis ens ho expliquen parlant-nos d'una acció que trenca tots els esquemes previsibles en la concepció i el naixement d'una criatura. Maria és penetrada per la força de l'Esperit de Déu, diuen els relats. Aquell infant farà present al món tota la força i tota la determinació de l'Esperit de Déu per fer realitat el projecte d'amor de Déu. Algú de l'espècie humana, format en l'úter d'una dona com totes les altres criatures, podrà fer present en el món tot el que Déu és i tot el que Déu té a dir-nos.

I una de les primeres coses que ens diu, fins i tot quan la criatura encara no ha nascut, és que la manera de rebre'l és, primer, tenint un cor obert al bé envers qualsevol altra persona, i sent capaços de treure'n les conseqüències concretes que s'escauen a cada moment; segon, estant disposats a superar personalment els mals instints que les males tradicions culturals ens han transmès, com ara la preponderància dels homes sobre les dones; i tercer, qüestionant radicalment aquests mals instints quan han esdevingut estructures socials malignes, com és el cas del patriarcat.

Josep Lligadas

Aturar-se. Cicle C. Any nou

Ha passat un any. Déu ens ha visitat. Nadal, Déu-és-amb-nosaltres, l'Emmanuel. Ell ha decidit de salvar-nos, ha volgut tornar a estar amb nosaltres. Ha estat fidel. Ha volgut renovar i millorar l'Aliança, la promesa feta als nostres avantpassats.

Déu sempre va davant i marxa al nostre pas; és allà on som nosaltres, en encetar l'any nou, espera la nostra paraula, la nostra resposta. Però la seva visita canvia els nostres projectes; ens mostra camins diferents. Ell és llum que esquinça la foscor de les nostres nits, dels nostres fracassos, dels nostres desenganys i decepcions. Realment, Déu ens ofereix un any nou.

Qui voldrà ser tan agosarat per millorar la seva marca? Tot s'enceta al caliu de l'amor, de la comunicació, de l'intercanvií. Aleshores som feliços perquè podem saber, amb tota seguretat, que ocupem un lloc en el cor dels qui ens rodegen.

En l'acte de donar sempre alguna cosa neix. Tot sovint ens queixem de la família, de la comunitat, de l'altre, perquè no "dóna". I jo, que dono al grup, a la família, al qui està al meu costat? Quan el nen o nena arriba a l'adolescència, ha d'haver après que només estimant abandonarà la seva solitud i aïllament.

No ens cansem de donar amor. És el caliu de tota bona educació familiar i l'espai por on entra la presència de Déu en la nostra història. Així es va fer gran Jesús, el noi de Maria, el fill del fuster, al caliu de la Sagrada Família.

Mn. Pere- diaca

Un ancià a la popa d'un vaixell. En els braços sosté una maleta lleugera i una criatura, encara més lleugera. L'ancià es diu Linh. És l'únic que ho sap, perquè la resta de les persones que ho sabien estan mortes.

Aquest és el primer paràgraf del llibre ***La neta del senyor Linh***. Un relat de 126 pàgines, l'autor del qual és Philippe Claudel.

Tinc davant el llibre i en la memòria el monòleg teatral d'aquesta obra, que he vist fa molt pocs dies al Teatre Lliure, en la veu i gest del magnífic actor que és Lluís Homar. Per quan llegiu aquestes lletres l'obra de teatre ja haurà acabat, però ... hi ha el llibre.

És aquest un relat d'una tendresa exquisida. I explica així: El senyor Linh i la petita Sang Diu (Matí dolç) arriben, fugint de la guerra, a un país estrany. En un pis d'acollida passa els dies ocupant-se de la nena. Un dia surt a prendre el sol a un parc i coneix al senyor Bark, un vell solitari però acollidor i amable, amb el qual inicia unes trobades càlides i molt especials. Parlen i es expliquen les seves històries, cadascú en una llengua ignorada per l'altre, però a través de les

paraules estranyes, el to, el gest, el somriure, l'atenció, l'afecte, el silenci ... els porta a una comprensió total, a una amistat. El senyor Linh guarda per al seu amic les cigarretes que li proporcionen a la casa d'acollida, i el senyor Bark li regala un vestit preciós per a Sang Diu.

Un dia els serveis socials acomoden el senyor Linh en un asil, als afores de la ciutat. Però el senyor Linh necessita el seu amic i escapa. Camina i camina fins a trobar el parc i el banc en el qual el senyor Bark l'espera assegut des de fa molts dies ...

El relat transmet nostàlgia, tendresa, tristesa i també dolor ... però embolicat en poesia i amistat i esperança. Nostàlgia pel que podia haver estat, dolor per allò que els homes són capaços de fer-se els uns als altres, tristesa per allò que ha quedat enrere, esperança per les noves trobades.

No és un conte de Nadal a l'ús, però és el que més s'assembla a una història d'amor i fe. Per a mi ha estat un regal. Us ho ofereixo.

Maria Jesús Ramos

Agenda 2019

Gener

Dijous 10:

Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema V – PIERRE TEILHARD DE CHARDIN

Febrer

Dissabte 2:

Celebració de la Candelera

Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 12 del matí. Presidida per Mons. Antoni Vadell. Obert ha tothom, us hi esperem.

Dijous 7: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – GIANNA BERETTA MOLLA

Març

Dijous 7: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VII – ANTONI GAUDÍ I CORNET

El Temari del curs 2018-2019 és: **“Testimonis de Jesucrist al segle XX”** del P.Jesús Renau.

Com a complement de lectura, també usem els llibres del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé. Aquests son un recull de “reflexions”, dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluc, any litúrgic C. El seu preu és de 10 euros cadascún i els trobareu a Secretaria i a les Llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN